

SARAH MACLEAN

DEVÄŤ PRAVIDIEL

*na prežitie ľúbostnej aférky
so zálečníkom*

Jeden bozk nestačí

IKAR

SARAH MACLEAN

DEVÄŤ PRAVIDIEL

*na prežitie ľúbostnej aférky
so zálečníkom*

Preložila Zuzana Smolinská

DEVÄŤ PRAVIDIEL

*na prežitie ľúbostnej aférky
so záleťníkom*

Sarah MacLean
NINE RULES TO BREAK
WHEN ROMANCING A RAKE

Copyright © 2010 by Sarah Trabucchi

All rights reserved.

Translation © 2025 by Zuzana Smolinská

Cover design © 2025 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0116-9

*Špiónovi a Talianovi, ktorý ma, neprekvapujúco,
inšpiroval pri všetkých mojich príbehoch.*

Ericovi, ktorý je mojou skalou.

*S láskavou spomienkou na Barbaru Delhiovú,
Joan MacLeanovú, Thomasa Pearsona,
Adu Fioriovú a Giuseppeho Trabucchiho.*

Prolog

*Londýn, Anglicko
Apríl 1813*

*K*ed' lady Calpurnia Hartwellová utekala z tanečnej sály Worthington House, žmurkala, aby potlačila slzy, ktoré sa jej nahrnuli do očí z ďalšieho absolútne zdrvivého zahanbenia. Vonku ju privítal osviežujúci nočný vzduch, v ktorom bolo cítiť jar. Krátkymi, náhlivými krokmi zbehla veľkorysým mramorovým schodiskom priamo do prítmnia rozľahlej, šerej záhrady. Keď bola konečne z dohľadu, vydýchla úľavou a spomalila. Jej matka by bola zúrivosťou bez seba, ak by pristihla svoju najstaršiu dcéru vonku bez gardedámy, no Callie už v tej prekliatej miestnosti nedokázala vydržať.

Jej prvá sezóna bola úplným prepadákom.

Do spoločnosti ju uviedli sotva pred mesiacom. Od najstaršej dcéry grófa a grófky z Allendale sa očakávalo, že bude ozdobou každého plesu, celý život ju viedli k tomu, aby bola ideálom ladných pohybov, dokonalých spôsobov a ohromujúcej krásy. Lenže to bol, prirodzene, problém. Callie bola skvelou tanečnicou a jej správanie bolo bezchybné, no keď išlo o krásu? Bola racionálne založená, takže si nedokázala navrávať, že je to jej silná stránka.

Mala som vedieť, že to bude katastrofa, pomyslela si, keď sa zviezla na mramorovú lavičku, kúsok od vstupu do worthingtonského bludiska zo živého plotu.

Hoci na plese strávila celé tri hodiny, do tanca ju nepozval žiaden aspoň vzdialene vyhovujúci nápadník. Po pozvaniach od dvoch notorických prospechárov, jedného nesmierne nudného mladíka a baróna poriadne po sedemdesiatke, Callie nedokázala už ani len predstierať, že sa zabáva. Bolo zjavné, že je hodná o čosi viac, než jej veno a rodokmeň, no ani to nestačilo na pozvanie do tanca aspoň od niekoho trochu atraktívneho. Nie, pravdou bolo, že Callie väčšinu sezóny vhodní, žiadani a mladí slobodní muži prehliadali.

Povzdychla si.

Dnes to bolo azda najhoršie. Akoby nestačilo, že ju zväčša vnímali len nudní alebo starí džentlmeni: dnes na sebe už pocítila aj skúmané pohľady zvyšku smotánky.

„Nikdy som matke nemala dovoliť, aby ma navliekla do tejto monštruóznosti,“ zašomrala si popod nos, keď jej padol pohľad na róbu s pritesným pásom a primalým živôtikom, ktorý sotva poňal jej poprsie, mimochodom oveľa menej delikátne, než aktuálna móda vyžadovala. Okrem toho si bola celkom istá, že žiadna z debutantiek sa ešte nikdy nepýšila takou žiarivou paletou oranžovej. Alebo takým ohavným strihom!

Matka ju uisťovala, že tieto šaty sú najnovším módnym výstrelkom. Keď Callie namietla, že práve nelichotili jej postave, grófka ju odmerane informovala, že sa mylí. Bude vyzeráť ohromujúco, sľubovala jej matka, keď okolo nej poľetovala *modiste*, snažiac sa ju natlačiť, nasúkať a vtesnať do róby. Kým Callie sledovala svoju premenu v zrkadle, začínala s tým takmer súhlasiť, pretože v odeve vyzerala vskutku ohromujúco. Až ohromujúco otrasne.

Rukami sa objala okolo tela, aby zo seba trochu striasla večerný chlad a zdesene zavrela oči. „Nemôžem sa tam vrátiť. Zrejme tu budem musieť zostať žiť už naveky.“

Z krovia sa ozval hlboký smiech. Callie sa bleskovo narovнала a prekvapene zalapala po dychu. Vstala a kým sa snažila spomaliť divoký tlkot svojho srdca, zaostрила na neisté obrysy

mužskej postavy. Kým sa stihla dať na útek, frustrácia z celého večera jej odrazu vytlačila pomedzi pery štiplavé slová. „Nemali by ste sa k ľuďom takto prikrádať v tme, pane. Nie je to správanie hodné džentlmena.“

Odvetil rýchlo a jeho hlboký, jasný hlas ju na chvíľku celkom pohltil. „Ospravedlňujem sa. Prirodzene by bolo možné argumentovať, že číhať v tme nie je hodné *dámy*.“

„Aha. V tom prípade musím namietaať, pretože ja v tme nečíham. *Skrývam sa*. A to je čosi celkom odlišné.“ Stiahla sa naspäť do tieňa.

„Nevyzradím vás,“ prehovoril ticho, akoby jej čítal myšlienky. „Môžete pokojne vyjsť, pretože ste sa aj tak zahnali do kúta.“

Callie na chrbte pocítila pichľavé vetvičky živého plota a podráždene vzdychla. *Ako veľmi to dnes ešte mohlo byť horšie?* Vtom neznámy vstúpil do strieborného lúča mesačného svetla, aby jej odhalil svoju identitu a v momente dostala odpoveď: *Oveľa horšie*.

Jej nečakaným spoločníkom bol markíz z Ralstonu, jeden z najnotorickejších londýnskych zhýralcov, šarmantný a zdrvivúco atraktívny. Jeho hanebnú reputáciu prekonával azda len jeho hriešny úsmev, ktorým práve obdarovával Callie.

„Och, nie,“ šepla, neschopná potlačiť zúfalstvo v hlase. *Nemohla* dopustiť, aby ju videl. Aspoň nie takto, keď vyzerala ako pečená vianočná hus v korzete. Vo *veľmi žiarivom* oranžovom korzete.

„Čo také strašné sa stalo, zlatičko?“ Nenútené nežné oslovenie ju zahrialo pri srdci, no ešte stále pátrala po únikovej ceste, pretože teraz stál už dostatočne blízko na to, aby sa jej dotkol. Týčil sa nad ňou, pretože bol o dobrých pätnásť centimetrov vyšší než ona. Po veľmi dlhom čase sa cítila malá. *Bol najvyšší čas ujsť*.

„Ja... Musím už ísť. Ak by ma tu objavili... s vami...“ Nedopovedala, pretože ani nemusela. Presne vedel, čo by to znamenalo.

„Kto ste?“ V tme prižmúril oči na jemné črty jej tváre. „Moment!“ Predstavila si, ako sa mu oči zablysli poznaním. „Ste Allendalova dcéra. Už som vás videl.“

Neodpustila si sarkastickú odpoveď: „Tým som si celkom istá, milord. Je vskutku náročné prehliadnuť ma.“ V momente si prikryla ústa, šokovaná, že bola taká otvorená.

Len sa zaškeril. „Áno, uznávam, že vaša róba nie je z tých najlichotivejších.“

Ani ona sa nedokázala ubrániť smiechu. „Aké diplomatické! Môžete to povedať rovno. Až príliš pripomínam marhuľu.“

Tentokrát sa nahlas rozrehotal. „Skvelé prirovnanie. Premýšľam však, či existuje situácia, keď niekto pripomína marhuľu tak *akurát*?“ Kývol, aby jej naznačil, nech si pokojne sadne naspäť na lavičku a po chvíľkovom zaváhaní to aj spravila.

„Pravdepodobne nie.“ Obdarila ho širokým úsmevom, ohúrená skutočnosťou, že ju jeho súhlas napodiv vôbec nezahanbil. „Moja matka zúfalo túži po dcére, ktorú by mohla vyobliekať ako porcelánovú bábiku. Nanešťastie, so mnou to nikdy nebude možné. Nesmierne túžim po tom, aby moja sestra vyrástla a odpútala odo mňa pozornosť.“

Prisadol si na lavičku a spýtal sa: „Koľko rokov má vaša sestra?“

„Osem,“ skonštatovala nešťastne.

„Ach. To veru nie je ideálne.“

„Diplomaticky povedané.“ Obrátila tvár k hviezdami posiatej oblohe. „Žiaľ, budem na ocot už celé roky, kým ju konečne uvedú do spoločnosti.“

„Prečo ste si taká istá, že ostanete na ocot?“

Úkosom naňho pozrela. „Hoci si cením vašu galantnosť, milord, vaša predstieraná nevedomosť nás oboch uráža.“ Keď nezareagoval, sklopila pohľad k dlaniam a dodala: „Moje možnosti sú vskutku obmedzené.“

„Ako to?“

„Je zjavné, že sa obmedzujú iba na schudobnených, prestarnutých, prípadne šialene nudných džentlmenov,“ vymenovala, vyrátavajúc na prstoch.

Zachechtal sa. „Tomu ťažko uveriť.“

„Je to tak. Nie som tým typom mladej dámy, pri ktorej sa mužom rozbúchajú srdcia. To vidí každý, kto má oči.“

„Ja oči mám a nič také nevidím.“ Stíšil hlas, až bol hlboký, sýty a jemný. Načiahol sa k jej lícu a pohladil ho. Zatajil sa jej dych, keď ju zaskočilo, ako intenzívne vníma každý detail.

Poddala sa jeho dotyku, neschopná odolávať, zatiaľ čo pomaly prechádzal k jej brade.

„Ako sa voláte?“ oslovil ju.

Myklo ňou, pretože tušila, čo bude nasledovať. „Calpurnia.“ Preventívne zavrela oči, zahanbená tým extravagantným menom, ktorým mohla dieťa zaťažiť len beznádejne romantická matka, nezdravo posadnutá Shakespearom.

„Calpurnia.“ Akoby skúšal, ako jej meno znie z jeho úst. „Ako Cézarova manželka?“

Prikývla a očervenela až po korienky vlasov.

Usmial sa. „Musím sa bližšie zoznámiť s vašimi rodičmi! Je to nesporne smelé meno!“

„Je to otrasné meno.“

„Nezmysel. Calpurnia bola rímskou cisárovnou. Bola to silná, krásna žena, oveľa bystrejšia než muži, ktorí ju obklopovali. Mala schopnosť predvídať, a keď jej manžela zavraždili, odhodlane čelila situácii. Skrátka skvelá menovkyňa.“ Kým rozprával, pevne jej potriasal bradou.

Po tejto otvorenej prednáške ostala úplne bez slov. Kým sa zmohla na odpoveď, pokračoval: „Teraz sa musím rozlúčiť a vy, lady Calpurnia, sa musíte vrátiť so vztyčenou hlavou do sály. Myslíte, že by ste to zvládli?“ Ešte raz jej ťukol po brade. Vstal a na lavičke ostalo odrazu chladno.

Postavila sa tiež a zadívala sa naňho naivným pohľadom. „Áno, milord.“

„Dobré dievča.“ Naklonil sa k nej, a keď zašepkal, jeho dych jej rozvlnil vlasy na šiji a zahrial ju závanom tepla v chladnej aprílovej noci. „Pamätajte, ste cisárovná. Tak sa tak správajte a ostatní nebudú mať na výber a budú vás tak vnímať tiež. Sám to tak vidím.“ Odmlčal sa a ona so zatajeným dychom čakala na jeho ďalšie slová: „Vaša výsosť.“

Odzrazu bol preč, stratil sa kdesi v útrobach bludiska a nechal tu Callie stáť aj s prihlúplym úškrnom na tvári. Príliš nepremýšľala, inštinktívne vykročila za ním, túžiac sa opäť ocitnúť v jeho blízkosti. V tom konkrétnom momente by ho nasledovala kamkoľvek, tohoto princa medzi ostatnými mužmi, ktorý si naozaj všimol *ju*, nie jej dedičstvo, nie jej ohyzdné šaty, ale *ju*!

Ak som ja cisárovná, je jediným mužom, ktorý je hodný byť mojim cisárom.

Nemusela ísť ďaleko, aby ho dostihla. O niekoľko metrov sa bludisko otváralo do čistinky, ktorú zdobila veľká, ligotajúca sa fontána zdobená cherubínmi. Tam stál v striebornom lesku jej princ, aj s jeho širokými plecami a dlhými nohami. Callie pri pohľade naňho na chvíľu stuhla. Bol taký nádherný, akoby vytesaný do jedného kusa mramoru.

Až potom zaregistrovala ženu v jeho náručí. Neveriacky otvorila ústa, ruky jej vyleteli k perám a oči sa rozšírili prekvapením.

Za celých sedemnást rokov svojho života ešte nikdy nevidela nič natoľko... očarujúco škandalózne!

Mesačný svit zalieval jeho spoločníčku éterickým svetlom. Jej blond vlasy v ňom vyzerali biele a ľahučká bledá róba v tme priam svietila. Callie sa stiahla naspäť do tieňa, až potom si trúfla vykuknúť spoza rohu živého plota. Takmer si priala, aby ho nebola bývala nasledovala, no aj tak nedo-

kázala od toho vášnivého objatia odtrhnúť zrak. Ach, ako sa len bozkávali!

V tej chvíli kdesi hlboko v jej útrobach vystriedalo naivné prekvapenie pomalé pálenie žiarlivosti. Ešte nikdy v živote nechcela byť tak veľmi niekým iným. Na pár sekúnd sa poddala predstave, že v jeho náručí spočíva ona. Že jej dlhé, delikátne prsty zašli do jeho tmavých, lesklých vlasov. Že jej štíhle telo hladkajú a tisnú jeho silné ruky. Že to jej pery jemne hryzie a jej vzdychy unikajú do vzduchu pod dotykom jeho dlaní.

Kým pozorovala, ako jeho pery sledovali dlhú cestičku po ženinom krku, Callie si končekmi prstov prebehla tou istou líniou po vlastnom krku. Nedokázala odolať pokušeniu predstierať, že ten jemný dotyk spôsobuje on. Uprene zízala na dlaň, ktorou hladkal jemný, umne tvarovaný živôtik a zvieral okraj jej delikátneho odevu. Látku stiahol nižšie a mesačné svetlo zasvietilo na ženino drobné ňadro. Na perách mu zaihral nezbedný úsmev, a keď sklopil pohľad na dokonale tvarovanú hrud', vyriekol jediné slovo: „Nádherné!“ Potom sklonil pery k tmavému zakončeniu prsníka, zjavne stvrdnutému vďaka chladnému vzduchu a jeho horúcemu objatiu. Žena zastonala rozkošou a zatiaľ čo Callie nedokázala od výjavu odtrhnúť oči, dlaň jej zablúdila k vlastnej hrudi. Keď si prebehla po látke, cítila, ako pod hodvábom pri predstave o jeho dlani a dotyku pier tvrdnú aj jej bradavky.

„Ralston...“

Zvuk jeho mena, nasledovaný ženským stonom preťal ticho na čistinke a Callie vytrhol z jej tranzu. V šoku spustila ruku a vystrelila preč, čo najďalej od scény, ktorú svojou prítomnosťou narušila. Ponáhľala sa naspäť cez bludisko, v zúfalej snahe nájsť čo najrýchlejšiu únikovú cestu. Zastavila sa až pri mramorovej lavičke, kde celé jej malé záhradné dobrodružstvo začalo. Ešte stále sťažka dýchala, keď sa sna-

žila upokojiť. Vlastné správanie ju celkom šokovalo. Dámy predsa nezvykli načúvať. A *istotne* nie takýmto spôsobom!

Okrem toho, tieto fantázie pre ňu nemali žiaden význam.

Potlačila zdrvujúci osteň ľútosti, keď si uvedomila smutnú pravdu. Nikdy nebude mať úchvatného markíza Ralstona pre seba, a ani nikoho podobného. Náhle si bola istá, že to, čo jej vravel predtým, nebola vôbec pravda, len klasické triky nenapraviteľného zvodcu, starostlivo zvolené, aby ju uchvátili a poslali bezstarostnú preč, nech neprekáža v jeho romantickej schôdzke s očarujúcou kráskou. Nič z toho nemyslel vážne.

Nie, nebola žiadna Calpurnia, rímska cisárovná. Bola len obyčajná, stará známa Callie. A tou vždy aj ostane.

Prvá kapitola

*Londýn, Anglicko
Apríl 1823*

*P*rebudilo ho neutíchajúce búchanie.

Najprv sa ho snažil ignorovať, pretože zvyšky spánku ešte stále tlmili otravný zvuk.

Hluk na chvíľu prestal a spálňou sa rozhostilo ticho.

Gabriel St. John, markíz z Ralstonu, zaostřil na skoré ranné svetlo, ktoré začínalo vnikáť do dekadentne vyzdobenej miestnosti. Na chvíľku nehybne ležal, prezerajúc si bohaté odtiene komnaty, ktorej steny pokrývali hodvábné tapety so zlatými okrajmi. Pôsobilo to tu trocha ako príliš kriklavý prístav zmyselných potešení.

Načiahol sa k dáme s bujnými krivkami, ležiacej vedľa neho. Keď sa k nemu ako na povel privinula nahým telom, pousmial sa. Skorá hodina v kombinácii s teplom, ktoré z nej vyžarovalo, ho takmer učičíkali naspäť do spánku.

Pokojne ležal so zatvorenými očami a končekmi prstov lenivo skúmal nahé plece svojej spoločníčky, zatiaľ čo vrtká ženská dlaň blúdila pevnými pláňami prednej časti jeho trupu a smer hladkania naznačoval pikantný, erotický príslub.

Jej dotyk zosilnel, pritlačil a on ho odmenil hlbokým, rozkošou presýteným zastonaním.

Lenže vtom sa opäť ozvalo búchanie na ťažké dubové dvere, hlasné a neúnavné.

„Dost!“ Ralston vystrelil z postele svojej milenky, plne pripravený vyplašiť votrelca natoľko, aby mu dal po zvyšok rána pokoj. Ledabolo sa navliekol do svojho hodvábneho županu a s škaredou nadávkou na perách prudko otvoril dvere.

Na prahu stál jeho brat-dvojča, dokonale vyobliekaný, s perfektnou manikúrou a celkom nenúteným výrazom, akoby bolo absolútne bežné zastaviť sa na úsvite u bratovej milenky. Za Nicholasom St. Johnom stál rozhorčený sluha. „Milord, robil som, čo som mohol, aby som ho zadržal!“

Ralston ho obdaril ľadovým pohľadom a nešťastník okamžite zmĺkol. „Nechajte nás.“

Nick s obočím zdvihnutým od pobavenia sledoval, ako lokaj náhlivo odchádza. „Celkom som zabudol na to, aký bývaš zrána očarujúci, Gabriel.“

„Čo, preboha, tá sem privádza v túto skorú hodinu?“

„Najprv som sa zastavil v Ralston House,“ vysvetlil Nick. „Keďže som ťa tam nenašiel, logicky som predpokladal, že by si mohol byť tu.“ Pohľadom sklúzol poza svoje dvojča k dáme usadenej v strede obrovskej postele. Nick jej s lenivým úškrnom kývol na pozdrav. „Nastasia! Ospravedlňte toto vyrušenie.“

Grécka kráska sa natiahla ako mačka, pôžitkársky a zmyselne. Prikrývku, ktorú si v predstieranej skromnosti pridržala pri hrudi, nechala sklúzniť a odhaliť veľkorysý prsník. Na perách sa jej objavil hravý úsmev. „Lord Nicholas, môžem vás uistiť, že nie som ani prinajmenšom vyvedená z miery. Možno by ste sa k nám chceli dokonca pridať...“ Odmlčala sa, aby nechala pracovať jeho predstavivosť. „Na raňajky.“

Nick sa uznanlivo usmial. „Je to lákavá ponuka.“

Ralston túto výmenu celkom odignoroval. Namiesto toho šťuchol do brata. „Nick, ak tak zúfalo túžiš po ženskej spoločnosti, som si istý, že by sme dokázali nájsť riešenie, a ty by si nemusel takto neprístojne narúšať môj odpočinok.“

Nick sa oprel o rám dverí, ešte stále skúmavo hľadiac na Nastasiu. Až potom sa obrátil k Ralstonovi. „Takže si odpočíval, brat môj?“

Ralston sa vyrútil od dverí k umývadlu v rohu izby. Keď si špliechal vodu na tvár, ešte stále rozhorčene syčal. „Vy-chutnávaš si to, však?“

„Nesmierne.“

„Máš len zopár sekúnd, aby si mi vyklopil, čo sa deje, inak hrozí, že ma prítomnosť mladšieho súrodenca vyčerpá, a budem donútený ho odtiaľto vykopnúť.“

„Zaujímavé, že si si vybral taký priliehavý opis,“ prehodil Nick ležérne. „Pretože som tu práve kvôli tvojej pozícii najstaršieho súrodenca.“

Ralston spýtavo pozrel na brata a po tvári sa mu kotúľali kvapky vody.

„Vieš, Gabriel, zdá sa, že máme sestru.“

„Takže nevlastná sestra.“

Ralstonov hlas znel nekompromisne, keď prísne hľadel na svojho právniku, čakajúc, kým sa muž v okuliaroch dá dokopy dostatočne na to, aby mu vysvetlil okolnosti tohto prekvapivého oznámenia. Ralston zdokonalil svoje zastrašovacie taktiky v herných brlohoch po celom Londýne a teraz očakával, že vďaka nim dostane informácie z malého mužička čo najrýchlejšie.

Nemýlil sa.

„Ja... Teda... Milord...“

Ralston napochodoval na druhú stranu miestnosti, aby si doprial drink a právniku príkro prerušil: „Tak už to vyklopte, chlape! Nemám na vás celý deň.“

„Vaša matka...“

„Naša matka, ak teda toto slovo možno použiť na tú osobu bez kúska citu, ktorá nás porodila, utiekla z Anglicka na

kontinent pred dvadsiatimi piatimi rokmi.“ Zamiešal jantárovú tekutinu v pohári a unudene na právnika pozrel. „Ako môžeme veriť, že je to dievča naša sestra a nie podvodníčka, ktorá z nás chce len vytrieskať peniaze?“

„Jej otec je bohatý benátsky kupec. Všetky svoje peniaze odkázal svojej dcére.“ Právnik sa odmlčal, poupravil si okuliare a ostražito zazrel na Ralstona. „Môj pane, nemal dôvod, aby o jej narodení klamal. Naopak, podľa všetkého by bol býval radšej, keby vás na jej existenciu nemusel upozorňovať.“

„Prečo to potom spravil?“

„Dievča nemá inú známu rodinu, hoci viem, že sa jej chceli ujať istí priatelia. Avšak podľa dokumentov, ktoré moja kancelária obdržala, je za tým vaša matka. Vyslovene požadovala, aby jej...“ na okamih sa neisto odmlčal, „... manžel poslal vašu... sestru... sem v prípade, že zomrie. Vaša matka verila, že...“ Odkášľal si. „Že sa zachováte čestne.“

Ralston sa naňho neveselo usmial. „Nie je to irónia, že práve moja matka apelovala na povinnosť voči rodine?“

Právnik ani nepredstieral, že poznámke nerozumie.

„Vskutku, milord. Ale ak smiem, to dievča je tu a je nesmierne milé. Nie som si istý, čo s ním mám spraviť.“ Nemusel pokračovať, no význam jeho slov bol jasný. *Nie som si istý, či ho mám nechať vo vašich rukách.*

„Samozrejme, že tu musí zostať,“ prehovoril Nick napokon, čím si vyslúžil vďačný pohľad právnika a podráždený výraz svojho brata. „Ujmeme sa jej. Predpokladám, že je sama celkom v šoku.“

„Vskutku, milord,“ ponáhlal sa pritakať právnik, sústredený na láskavosť v Nickových očiach.

„Nevedel som, že ti prináleží robiť také rozhodnutia v tomto dome, brat môj,“ zatiahol Ralston, ešte stále gániac na právnika.

„Len skracujem Wingateovu agóniu,“ prehodil Nick a kývol smerom k právnikovi. „Vlastnú krv neodmietneš.“

Nick mal, prirodzene, pravdu. Gabriel St. John, siedmy markíz z Ralstonu, by v žiadnom prípade neodmietol svoju sestru, bez ohľadu na hlboko zakorenenú túžbu spraviť opak. Prstami si zašiel do čiernych vlasov a musel priznať, že ho zaskočilo, ako ho stále zachvacoval hnev čo i len pri myšlienke na matku, ktorú už desaťročia nevidel.

Vydávala sa mladá, mala sotva šestnásť, a do roka porodila dvojčiky. O desať rokov neskôr zmizla. Odstahovala sa na kontinent a nechala za sebou zúfalých synov a manžela. V prípade akejkolvek inej ženy by Gabriel dokázal súcitiť, pochopiť jej strach, ospravedlniť jej odchod. No celé roky sledoval smútok svojho otca a cítil bolesť, ktorú v ňom strata matky vyvolala. A tak svoj žiaľ nahradil hnevom. Trvalo roky, kým o nej dokázal vôbec prehovoriť bez toho, aby sa mu v hrdle nesformovala hrča zúrivosti.

Keď teraz zistil, že zničila ďalšiu rodinu, akoby to opäť rozjatrilo jeho rany. Rozzúrilo ho, že mala tú drzosť priviesť na svet ďalšie dieťa, navyše dievča, len aby ho vystavila životu bez matky. Prirodzene, nemýlila sa v ňom: plánoval si svoju povinnosť voči rodine splniť. Učiniť pokánie za jej hriechy. Presne to ho na celej situácii hnevalo azda najviac: že mu matka ešte stále rozumela. Že boli ešte stále nejako prepojení.

Položil pohár na stôl a opäť zaujal miesto pri širokom mahagónovom pracovnom stole. „Kde je to dievča, Wingate?“

„Pokiaľ viem, zaviedli ju do zelenej miestnosti, milord.“

„Nuž, tak po ňu pošlme.“ Nick prikročil k dverám, otvoril ich a sluhu z chodby požiadal, aby dievča doviedol.

Nastalo veľavýznamné ticho. Wingate vstal a nervózne si uhladil vestu. „V poriadku. Môžem ešte čosi, pane?“

Gabriel naňho podráždene zazrel.

„Je to dobré dievča. Veľmi milé.“

„Iste. Už ste to spomínali. A napriek vášmu očividnému názoru na moju osobu, Wingate, nie som obluda, ktorá sa

vyžíva v mladých dievčatách. “Odmĺčal sa a kútikmi úst mu jemne myklo. „Aspoň nie v tých, ktoré sú moje príbuzné.“

Gabriel si však nestihol dostatočne vychutnať pobúrenie na právnikovej tvári, keďže sa v tej chvíli otvorili dvere a jeho pohľad sa skrížil s podivne povedomými modrými očami.

„Preboha!“ vyhrkol Nick, akoby mu čítal myšlienky.

Nebolo pochýb, že dievča je skutočne ich sestra. Okrem sytych modrých očí zdieľala s bratmi aj silnú čeľusť a kučeravé tmavé vlasy. Vysokou, vrtkou postavou a atraktívnou tvárou veľmi pripomínala matku a v očiach jej neodškriepiteľne horel ten istý plameň. Gabriel zanaďával popod nos.

Nick sa spamätal ako prvý a vystrúhal hlbokú poklonu. „*Enchantée*, slečna Juliana. Som váš brat Nicholas St. John a toto tu,“ kývol smerom k Ralstonovi, „je *naš* brat Gabriel, markíz z Ralstonu.“

Elegantne sa uklonila a potom jemným pohybom ruky kývla k sebe. „Som Juliana Fioriová. Nečakala som...“ Odmĺčala sa, aby našla to správne slovo. „*I gemelli*. Ospravedlňte ma. Netuším, ako sa to povie po anglicky.“

Nick sa usmial. „Dvojčky. Veru. Predpokladám, že ani naša matka nečakala, že budeme *i gemelli*.“

V Julianiných lícach sa objavili rovnaké jamky ako v Nickových. „Ako vravíte. Je to vskutku šokujúce.“

„Nuž.“ Wingate si odkasľal, aby upútal pozornosť zvyšku osadenstva. „Ak vaše lordstvá nemajú ďalšie otázky, vzdialim sa.“ Drobný chlapík preskočil pohľadom z Nicka na Ralstona. Nevedel sa dočkať, kedy ho prepustia..

„Môžete ísť, Wingate,“ odvetil Ralston ľadovým tónom. „Tiež sa neviem dočkať vášho odchodu.“

Právnik sa rýchlo poklonil a náhlivo vyšiel, akoby sa bál, že pokiaľ bude otáľať, už nikdy odtiaľto nevykľzne. Keď odišiel, Nick sa poponáhľal upokojiť Julianu.

„Nenechajte sa Gabrielom oklamať. Vôbec nie je taký zlomyseľný, ako pôsobí. Občas sa skrátka len rád hrá na hlavu tohto panstva.“

„Pokiaľ viem, ja *som* hlavou tohto panstva, Nicholas,“ podotkol Ralston sucho.

Nick na sestru žmurkol. „Je len o štyri minúty starší, no nevie si pomôcť, vždy mi to musí dávať najavo.“

Juliana sa na Nicka jemne usmiala a potom sa obrátila na najstaršieho brata. „Milord, chcela by som odísť.“

Gabriel prikývol. „Samozrejme. Nechám vám preniesť veci do jednej z komnát nad schodiskom. Musíte byť po ceste veľmi unavená.“

„Nie, vy mi nerozumiете. Chcela by som odísť z Anglicka a vrátiť sa do Benátok.“ Keď ani Gabriel, ani Nick neodpovedali, pokračovala, divoko gestikulujúc. Čím väčšími bola rozrušená, tým nápadnejší bol jej prízvuk. „Uisťujem vás, že vôbec nerozumiem, prečo otec nástojil, aby som sem prišla. Doma mám priateľov, ktorí by ma u seba s radosťou uvítali.“

„Zostanete tu,“ prerušil ju ostro Gabriel.

„*Mi scusi*, milord, no radšej by som nezostala.“

„Obávam sa, že nemáte na výber.“

„Nemôžete ma tu držať. Nepatrím sem, k vám, do Anglicka.“ Posledné slovo vyplŕla, akoby na jej jazyku zanechávalo škaredú pachuť.

„Zabúdate, že ste spoločne Angličanka, Juliana,“ pripomenul jej pobavene Nick.

„Nikdy! Som Talianka!“ V modrých očiach sa jej zablysko.

„Vaša povaha je toho dôkazom, mačiatko,“ zapriadol Gabriel. „Ale okrem toho vyzeráte ako portrét našej matky.“

Juliana sa porozhliadla po stenách. „Portrét? Našej matky? Kde?“

Nick sa pobavene uškrnul. „Kdeže, tu jej obrazy nenájdete. Chce tým povedať, že sa *podobáte*. Vlastne vyzeráte celkom ako ona.“